

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Γιὰ τοὺς ἀξέχαστους καιμούς, ἀπόψε μὴ μιλήσης,
Κανένας λόγος ἄδικος κι οὔτε ἄστοχη μιὰ πράξι,
Τὴ μυστικὴ γαλήνη τους ἀπόψε νὰ ταράξι,
Ἄχ, μὴν ἀφήσης.

Ἔλα λογάκια ἐρωτικά, κρυφὰ κρυφὰ νὰ ποῦμε,
Γιὰ μιὰ μελλούμενη ζωὴ ν'ανοίξουμε πανάκι,
Καὶ τῆς Ἀγάπης τὸ κρασὶ στὸ ἴδιο ποτηράκι,
Ἔλα, νὰ πιοῦμε.

Κάπιν ἀχτίδα λαχταρῶ, ποὺ ἀστράφτει ἀπ' τὴ ματιά Σου,
Καὶ ζωντανεύει θύμησες σὲ χρόνια περασμένα,
Μαζὶ μὲ Σένα.

Ἦρθα κ' ἐγὼ προσκυνητὴς στὴν ἄσπιλη ὁμορφιά Σου,
Κ' ἦρθα πρὸς τὴν Ἀγάπη μου, μὲ τὴν καρδιά μου τάμα,
Νὰ δῶ τὸ θάμα!